

Sygn. akt II Ka 383/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszczych (spr.)

Sędziowie SO. Jerzy Pałka

SO. Artur Bobiński

Protokolant Dorota Dżiczek

przy udziale Prokuratora Okręg. Andrzeja Ołdakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2015 r.

sprawy A. S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 209§ 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkanie

z dnia 30 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 118/15

o r z e k a :

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniża wymierzoną oskarżonemu A. S. karę pozbawienia wolności do 5 (pięciu) miesięcy,
2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie,
3. zwalnia oskarżonego od opłat za obie instancje oraz od kosztów sądowych za drugą instancję.

Sygn. akt II Ka 383/15

UZASADNIENIE

A. S. został oskarżony o to, że:

w okresie od dnia 29 września 2013 r. do 16 czerwca 2014 r. w W., woj. (...), uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim zgodnie z mocy ustawy oraz orzeczeń sądowych, a mianowicie postanowienia Sądu Rejonowego w Wyszkanie z dnia 8 lutego 2008 r., sygn. III RC 18/08 oraz wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Wyszkanie z dnia 18 marca 2008 r., sygn. III RC 18/08 obowiązku opieki przez nielożenie na utrzymanie swego małoletniego syna W. S., przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne,

to jest o czyn z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015 r. wydanym w sprawie sygn. akt II K 118/15 **Sąd Rejonowy w Wyszkowie** uznał oskarżonego A. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym, że przyjął, iż czyn ten został popełniony w okresie od dnia 1 listopada 2013 r. do dnia 16 czerwca 2014 r. i za to na podstawie art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania w sprawie i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok w całości apelacją wniesioną na swoją korzyść zaskarżył oskarżony A. S.. Z treści apelacji wynika, że oskarżony orzeczeniu temu zarzuca:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie poprzez ustalenie, iż oskarżony uporczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie syna w okresie od 1 listopada 2013 r. do dnia 16 czerwca 2014 r. i w tym okresie nie dostarczał dziecku żadnych środków, podczas gdy ze zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów wynika, że oskarżony w tym okresie wpłacił pewne kwoty,
2. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu wskutek nieuwzględnienia przy jej wymiarze wszystkich okoliczności łagodzących, a także przecenienie okoliczności obciążających.

Oskarżony podniósł w apelacji, że wnosił o wymierzenie przed Sądem Rejonowym kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. obrońca oskarżonego na rozprawie apelacyjnej wniosła o wyeliminowanie z opisu czynu okresu od 11 lutego 2014 r. do 16 czerwca 2014 r., a także złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary poprzez zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego A. S. jest o tyle zasadna, że doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymiaru orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności do 5 miesięcy.

W pierwszej kolejności odnieść się należy do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść. Wnikliwa lektura pisemnych motywów wyroku wykazała jednak, iż apelujący nietrafnie upatruje w tej materii uchybienie Sądu I instancji. Z uzasadnienia wyroku wynika bowiem ponad wszelką wątpliwość, i wbrew twierdzeniom skarżącego, że Sąd orzekający ustalił i rozważył wszystkie istotne okoliczności faktyczne, w jakich doszło do popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa. Poddał wnikliwej ocenie sytuację osobistą i majątkową A. S., ocenę tą odniósł do przesłanek zawartych w art. 209 § 1 k.k. i doszedł do trafnej konstatacji o sprawstwie oskarżonego.

Okoliczności faktyczne, w jakich doszło do inkryminowanego zachowania nie budzą wątpliwości i zasadniczo nie kwestionował ich w toku rozprawy również oskarżony. Dlatego też tym bardziej nietrafiony jest zarzut wyartykułowany w apelacji o zaistnieniu błędu w ustaleniach faktycznych. W polu widzenia Sądu I instancji pozostawała okoliczność, iż oskarżony czterokrotnie dokonał wpłat na poczet zasądzonych od niego alimentów. W części uzasadnienia poświęconej ustaleniom faktycznym Sąd wyraźnie wskazał, że w dniu 31 października 2013 r. A. S. wpłacił kwotę 250 zł na rachunek bankowy matki małoletniego. Ponadto komornik odnotował wpływ kwot 100 zł w dniu 11 lutego 2014 r. oraz dwukrotnie kwoty po 100 zł w dniu 13 maja 2014 r. Rozważania Sądu są konsekwentne i jednolite we wszystkich aspektach niniejszej sprawy. Sąd dokonując subsumpcji zachowania oskarżonego stwierdził, iż A. S. nie interesował się losem swego syna i niełożył na jego utrzymanie, nie dostarczał mu żadnych przedmiotów materialnych mających na celu zaspokojenie jego podstawowych potrzeb życiowych, za wyjątkiem wyżej wymienionych wpłat. Dlatego też twierdzenia skarżącego o pominięciu przez Sąd powyższych okoliczności uznać należy za chybione. Dodatkowo odnotować należy, iż karalności zachowania oskarżonego nie uchyla dokonanie sporadycznych wpłat na rzecz osoby uprawnionej do świadczeń alimentacyjnych. Oskarżony w okresie objętym zarzutem miał obiektywną

możliwość do zaspokajania potrzeb życiowych syna w znacznie większym zakresie, aniżeli to faktycznie czynił. Wynika to jednoznacznie z wyjaśnień oskarżonego.

Przeprowadzona kontrola instancyjna wykazała jednak słuszność zarzutów, w których skarżący zakwestionował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę przesłanek sądowego wymiaru kary. W niniejszej sprawie Sąd orzekający nie uchronił się od błędu w doborze sposobu reakcji prawnokarnej do wagi i okoliczności czynu popełnionego przez oskarżonego. Zważyć należy, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić jedynie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Niewspółmierność zachodzi zaś wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należyście stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż Sąd I instancji, wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności, przecenił okoliczności obciążające związane z uprzednią karalnością oskarżonego, w tym za przestępstwa podobne. Wskazane wyżej okoliczności nie są jedynymi, które decydują o wymiarze kary i które winny być należyście rozważone w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. W przekonaniu Sądu Odwoławczego należało w większym zakresie docenić pozytywną zmianę w zachowaniu oskarżonego, po popełnieniu przez niego zarzucanego mu czynu. Jak wynika z dowodów zgromadzonych w sprawie, uzupełnionych także w postępowaniu odwoławczym, oskarżony dokonuje wpłat na poczet orzeczonych alimentów w stopniu znacznie większym, niż czynił to w inkryminowanym okresie (k. 183-188). Wskazane okoliczności wymagały uwzględnienia przy sądowym wymiarze kary, stąd też zasadnym było obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary do 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Skarżący nietrafnie jednakże domaga się zastosowania wobec niego dobrodziejstwa wynikającego z warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Sąd I instancji trafnie przyjął, iż nie występuje w odniesieniu do zachowania A. S. pozytywna prognoza kryminologiczna. Oskarżony dotychczas był trzykrotnie karany za przestępstwo podobne, a w zasadzie tożsame. Pomimo tego, w dalszym ciągu, celowo i z premedytacją nie realizował ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego, narażając syna na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Zachowanie oskarżonego jest karygodne i nie zasługuje na premiowanie poprzez zastosowanie środka probacyjnego, nawet w najbardziej obojętnej postaci.

Podsumowując dokonaną kontrolę instancyjną zaskarżonego orzeczenia, Sąd Okręgowy stwierdził, iż zarzuty apelacji skarżącego okazały się trafne w części dotyczącej wymiaru kary zasadniczej, w pozostałym zaś zakresie stanowiły bezzasadną polemikę z prawidłowymi rozważaniami Sądu merytorycznego.

Z tych względów z mocy art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

Na podstawie art. 624 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłat sądowych za obie instancje oraz kosztów sądowych za drugą instancję. Poniesienie powyższych należności w pełnej wysokości, w ocenie Sądu byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość osiągniętych przez oskarżonego dochodów.